

skønt hans indre Menneske i Mellemtiden var bleven døbt, var han lige saa krigersk sindet som dengang; kun bekæmpede han nu, hvad han før havde besunget. Han havde de sidste Aar i høj Grad haft Lykken med sig. Efter at alt var slaaet fejl for ham inde i Hovedstaden, havde han søgt Trøst i Provinsen og her hurtig fundet den saa længe og heftig attraaede Paaskønnelse. Han galdt nu for en Mand af Betydning ikke alene her i Rimalt, hvor man var stolt af at have en virkelig Skribent i sin Midte, men ogsaa rundt om i Landet, ja selv i København. Hans Navn var bleven bekendt gennem forskellige af de store Provinsblade, i hvilke han optraadte som Literaturbedømmer; og som en af Verdensborgeraandens nioghalvfemsindstyve Frafaldne var han særlig af Højskolen bleven modtaget med større Varme end nogen trofast, som ikke havde haft Omvendelse behov. Hans Ungdoms stolte Drøm var gaaet i Opfyldelse, han var bleven en Bannerfører, en Holger Danske, og den opvoksende Slægt svor i god Tro til hans Navn. Her i Rimalt og Omegn var han nærved at stille selve Pastor Blomberg i Skygge. Ingers Veninde, Justitsraad og Godsforvalter Clausens ældste Datter, den djærve, fuldbarmede Gerda med de varme Øjne, Egnens i enhver Henseende solideste Parti, havde øjeblikkelig forelsket sig i ham, og for fjorten Dage siden havde de holdt Bryllup.